

KIDS
(KIDS)

Eenakter

door
JOHN MORGAN

vertaling
Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **KIDS - KIDS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOHN MORGAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1997 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Baby: zes maanden oud.

Johnny: bijna drie.

Sam: bijna vijf.

Wendy: zeven.

Ellie: negen.

Het stuk speelt zich af op een speelplaats.

Tijd:

Het heden.

OPMERKING BIJ DE PRODUCTIE:

Dit is een toneelstuk over de jeugdijaren. De personages worden allen gespeeld door toepasselijk geklede volwassenenen. De sekse van de kinderen is van weinig belang en de rollen kunnen door zowel mannen als vrouwen worden gespeeld als de namen en verwijzingen naar de sekse op een toepasselijke manier worden gewijzigd.

DECOR:

Het toneel is een kinderspeelplaats. Alles is buiten proporties. Een reuze schommel hangt links vooraan. Achteraan staat een klimrek dat kris kras over het toneel slingert en soms erg hoog is. Het hoogste punt is helemaal rechts. Rechts van het midden ligt een mat.

Als het doek open gaat, klinkt het geluid van spelende kinderen. Het geluid vervaagt en wordt vervangen door dat van een huilende baby. Een spot verlicht het gebied rond de schommel. Daar staat Ellie met een springtouw in haar handen.

Ellie: Dat doet ze veel. De baby. Ik kan hem wel wurgen. Soms. Meestal. Maar als je eraan begint, kijkt hij je alleen maar aan en dan is hij om op te vreten. Hij houdt van iedereen. Hij kan hele wonderlijke dingen doen. Hij kan op zijn tenen zuigen. Hij voelt zich op zijn gemak hoe je hem ook houdt. Zijn scheten duren langer en zijn harder dan die van iedereen die ik ken. En het maakt niet uit hoeveel hij eet, het lukt hem altijd om meer over te geven dan dat je hem hebt gegeven. Hij concentreert zich op alles erg goed. Als hij kwijlt, lijkt het alsof hij er eerst over heeft nagedacht. Hij ziet er zo wijs uit en het enige wat hij kan zeggen is “mama” en “papa”. *(de lichten vloeien over naar de uitgangstoestand. Ellie gaat af aan de rechterkant. De baby zit op de mat. Hij speelt afwezig met zijn vingers en maakt toepasselijke geluiden. Johnny en Sam spelen op het klimrek. Ellie komt rechts op, geeft Johnny een stomp in zijn maag en knijpt Sam. Ze duwt de baby omver en gaat weer af aan de linkerkant)*

Johnny *(happend naar adem)*: Met een beetje geluk struikelt ze over het flesje van de baby dat hij daar zo weloverwogen heeft neergegoid. *(uit zicht klinkt er een klap en een schreeuw, gevolgd door een korte woede uitbarsting en zacht gejack)* Dat dacht ik al.

Sam: Denk je dat we ook zo worden als we groot zijn?

Johnny: Onvermijdelijk.

Sam: Jezus. *(de baby ligt op zijn zij, in een zeer eigenaardige positie, te kirren en te pruttelen)*

Johnny: Moet hij rechtop gezet worden?

Sam: Het lijkt mij niet dat hij er veel problemen mee heeft. Uiteindelijk zal het een van de ouders wel opvallen. *(Wendy komt links op en begint touwtje te springen terwijl zij gedachteloos zingt)*

Wendy: In spring, de bocht gaat in.

Uit spuit, de bocht gaat uit.

Sam: Taal is iets prachtigs.

Johnny: Ik kan niet wachten tot het voor mij zover is. Ik heb ze allemaal nog wel het een en ander te zeggen.

Sam: Dat ben je allemaal al vergeten als je de woorden hebt om het te zeggen.

Johnny: Mmmmm. *(Wendy zet de baby rechtop en gaat door met touwtje springen. Ze neuriet zonder melodie. De anderen kijken. Ellie*

komt links op, steelt het springtouw en rent rechts van het toneel af)
Wendy: Rotzak. *(Wendy duwt de baby omver, slaat Sam, knijpt in de neus van Johnny en rent dan Ellie achterna)*

Johnny: Daar gaat de toekomst. Ze heeft één hoop. Ellie zal haar compleet in elkaar slaan. *(uit zicht klinken gewelddadige geluiden en een gil)* Hoe voelt het om altijd gelijk te hebben.

Sam: Dat blijft niet zo. *(Wendy komt op met het springtouw rond haar gezicht gedraaid. Ze zet de baby rechtop, haalt het touw weg en begint met de baby te spelen. Het ziet er pijnlijk uit voor de baby, maar die schijnt het niet erg te vinden)*

Johnny: Ze zit toch daar waar hij net heeft overgegeven?

Sam: Jep. Daar komt ze zo achter.

Wendy *(springt overeind)*: Jij vies klein varken. Mam! *(Wendy gaat gehaast af aan de linkerkant. Zij voelt aan haar kont of die nat is. Sam en Johnny gaan naar de baby om met hem te spelen)*

Sam: Interessant beest. Kijk. *(hij doet het voor)* Als je je vinger in zijn oog stopt dan doet hij het dicht.

Johnny: Dat doe jij ook. *(hij doet het voor. Sam knijpt hem)* Ik zie het al. Je bent er jong bij.

Sam: Je zou niet zeggen dat hij het IQ van Albert Einstein en dat van Bertrand Russel bij elkaar gevoegd had, toch? *(hij onderzoekt het oor van de baby)*

Johnny: Nou, dat hebben we allemaal gehad. Maar dat wordt er al snel uit geslagen. *(bij wijze van experiment duwt hij de baby als een tuimelaar. Sam staat plotseling op)*

Sam: Laten we met de schommel spelen. *(ze pakken elkaars hand en rennen erheen. Ze staan elk aan een kant en kijken omhoog)*

Johnny: Dat is een heel eind naar boven.

Sam: Als we groot genoeg zijn om erbij te kunnen dan zijn we te oud om het leuk te vinden. *(ze reiken omhoog en hangen elk aan één kant van de schommel)*

Johnny: Als je me helpt, kan ik er op zitten.

Sam: Je zal eraf vallen.

Johnny: Je hoeft me alleen maar een knietje te geven. Het is simpel.

Sam: Je zal eraf vallen.

Johnny: Het is zo gebeurd.

Sam: Echt. Je zal eraf vallen.

Johnny: Kijk. Ik verwacht niet van je dat je het begrijpt, maar het is belangrijk.

Sam: Je zal er alleen maar af vallen. *(ze staan achter de schommel. Johnny klimt onervaren op Sam zodat hij zich op de schommel kan werken, waarbij hij op zijn handen, schouder en hoofd gaat staan. Hij*

legt zijn borst op de schommel. Sam doet een stap achteruit. Johnny valt eraf) Ik heb je gezegd dat je eraf zou vallen. (Johnny huilt. Sam pakt zijn hand en zij gaan af aan de linkerkant. Het licht vloeit over naar een spot die staat gericht op het dekentje van de baby)

Baby: Het duurt veel langer dan negen maanden. Soms neemt het jaren van hofmakerij en planning, pijn en tegenslag. Het is nauwelijks zoiets als “Ik was de vloer aan het schrobben en, oeps, toen floepte het er zomaar uit”. De geboorte doet zeer en duurt vaak eeuwen. De gezinsinkomsten en -uitgaven raken ontwricht, de routine wordt overhoop gegooid, de verhoudingen binnen de relaties moeten opnieuw worden bepaald. Het is een smerig zaakje, zo’n baby krijgen. En daar houdt het niet mee op. Voor alle betrokkenen volgen er jaren vol trauma’s. Problemen rond gezondheid, scholing, socialisatie. O, ja, dat is de beroerdste van het stel, socialisatie. En de kosten. Als je zou berekenen wat het kost dan zouden er geen mensen meer zijn. Waarom doen ze het in godsnaam. En wat mij betreft. Ik was een vrije geest. Ik was deel van de kosmos. Mijn geest en ziel waren ongebonden. Ik wist alles en genoot van het allesomvattende. Ik was één met de schepping. Toen moesten mijn ouders zonnig met elkaar naar bed. Stelletje idioten! Waarom konden jullie mij niet met rust laten? Waarom hebben jullie mij in deze hoop modderige bagger neergezet? *(de lichten vloeien over naar de uitgangspositie. Ellie en Wendy komen rechts op. Ze houden elk een uiteinde van het springtouw vast. Ze slenteren naar het klimrek, terwijl zij naar de baby kijken)*

Wendy: Waarom denk je dat hij huilde?

Ellie: Zal wel een schone luiertop nodig hebben. Blijf uit zijn buurt. Hij heeft neten.

Wendy: Hij stinkt. *(ze beginnen het touw te slingeren. Sam komt op en hangt aan de schommel)*

Ellie: We hebben iemand anders nodig om te draaien. Sammy!

Wendy: Hij is te klein. Hij laat het touw vallen. *(Sam komt hun kant op, argwanend. Ellie bindt het touw om zijn nek)*

Ellie: Blijf staan! Jij draait en ik spring.

Wendy *(opstandig)*: Mijn touw!

Ellie *(door haar tanden)*: Jij draait!

Wendy *(moedig)*: Mijn touw! *(plotseling valt Ellie Wendy aan en zij rollen over het toneel. Over de uitkomst is geen twijfel mogelijk. Ellie slaat haar tot ze zich over geeft. Sam gaat rechts af met het touw rond zijn nek. Wendy duwt de baby omver en rent links van het toneel af, huilend)*

Ellie: Kom, kom. *(ze zet de baby rechtop en troost hem. Als Johnny op*

komt draagt hij het zuigflesje van de baby alsof het een pistool is. Hij schiet op dingen om hem heen)

Johnny: Pieuw, pieuw, pieuw.

Ellie: Pang, pang.

Johnny: Pieuw.

Ellie: Da's een laserpistool, Johnny?

Johnny (*kijkt ernaar*): Nee. Da's het flesje van de baby.

Ellie (*krult haar neus op*): O, mijn God. Smerig klein monster dat je bent. (*theatraal houdt zij haar neus dicht en gaat links af. Johnny gaat bij de baby zitten*)

Johnny: Je hebt zeker een scheet gelaten?

Baby: Nee. Ik heb mijn luier volgemaakt. Beste manier om haar kwijt te raken. Er is maar een ding erger dan door Wendy omver geduwd te worden en dat is om door haar weer rechtop gezet te worden. (*Johnny speelt met het gezicht van de baby*) Ik zat net te denken. Het is interessant hoe het tijdruimte continuüm gekromd is. (*hij probeert op zijn tenen te sabbelen maar dat lukt niet. Uiteindelijk zuigt hij op zijn duim*) Als je ver genoeg kon kijken dan kon je precies de achterkant van je hoofd zien; aangenomen dat de lichtsnelheid oneindig is; wat natuurlijk zo is aangezien tijd een illusie is. Als die vervloekte zintuigen van ons maar niet zo beperkt waren...

Johnny: Dat heb je helemaal in je eentje uitgedokterd, toch? (*hij tuurt in het oor van de baby*)

Baby: Nou, het is toch duidelijk?

Johnny: Vroeger wel. Het wordt nu moeilijker. (*Sam komt op met het springtouw nog om zijn nek. Ellie en Wendy komen links op, hand in hand. Sam gaat met Johnny en de baby spelen*)

Wendy: Wat denk je dat ze bedoelen met hun gesprek?

Ellie: Gebrabbel. Daar groeien ze wel overheen.

Johnny: Ik moet op die schommel komen. Hoe denk jij dat ik dat voor elkaar krijg?

Baby: Herinner je je hoe je moet samenwerken? Je hebt alleen de hulp van die grote idioten daar nodig. (*Wendy en Ellie komen naar hun toe. Zij pakken elk een uiteinde van het touw en beginnen te trekken. Sam probeert het af te krijgen maar dat lukt niet*)

Ellie: Laten we touwtje springen.

Wendy: Mijn touw.

Ellie: Klopt het dat hij zo'n kleur krijgt. (*Sam hapt naar adem*)

Johnny: Die zullen nooit naar mij luisteren.

Baby: Maar misschien luisteren ze wel naar Sammy.

Ellie: Geef hier.

Wendy: Nee. (*er klinkt het geluid van een ijsco-wagen. De twee*

meisjes gaan er snel vandoor aan de rechterkant. Hun ruzie zijn ze vergeten)

Johnny: Sammy?

Sam (*verwijdert met moeite het touw en hapt nog steeds naar adem*):
Wat?

Johnny: Ik moet echt op die schommel komen.

Sam: Je zal eraf vallen.

Johnny: Denk nou heel even na. Probeer het je te herinneren. Ik moet het doen. Help me.

Sam: Je weet dat ik dat niet kan. Ik ben te klein. Je zal eraf vallen.

Johnny: Ik heb het aan de baby gevraagd. Hij zegt dat we gewoon moeten zorgen dat die twee meewerken.

Sam: Weinig kans op. (*de meisjes komen terug met vijf ijsjes en geven er een paar aan de baby en de twee jongens. De baby speelt ermee en smeert alles om hem heen er onder*) Wat is hij aan het doen?

Johnny (*vaag*): O, een experiment met het behoud van massa. Dat deed ik vroeger ook. Ik had het bijna opgelost. Volwassenen bleven het afvegen of namen het mee voordat ik klaar was. (*verslagen*) Ik weet het. Zeg ze dat ze mijn ijsje mogen hebben als ze helpen.

Sam: Je bent niet goed bij je hoofd.

Johnny: Nee. Doe het maar.

Sam: Johnny zegt dat als jullie hem op de schommel helpen dan mogen jullie zijn ijsje hebben.

Wendy: Wat is er mis mee.

Sam: Niet veel. Hij heeft er wat aan gelikt en de onderkant er vanaf gebeten.

Ellie (*constaterend*): Het loopt er aan de onderkant uit.

Sam (*besluitvaardig*): Nou, dan zou ik maar "Ja" zeggen voordat er niets meer over is. (*de meisjes pakken het ijsje en gaan links af*) Ik zei toch dat je niet goed bij je hoofd was.

Johnny: Geen probleem. Let op. (*hij barst in tranen uit*)

Sam: Wat doe jij nou?

Johnny: Als het niet goedschiks kan, ouwe jongen, dan moet het maar kwaadschiks. Dreig ermee dat je mama zal vertellen dat ze mijn ijsje hebben gestolen. (*de meisjes komen op zonder ijsjes*)

Ellie: Wat is er met hem aan de hand?

Sam: Hij zei dat jullie zijn ijsje hebben gestolen. (*hij barst in tranen uit*)
Gaat het aan mama vertellen.

Wendy: Hij hoefde het niet.

Ellie: Zeg hem dat hij z'n kop moet houden of ik vermoord hem.

Wendy: Mama komt eraan.

Sam: Nou, zet hem dan op de schommel.

Wendy: Hij zal eraf vallen.

Ellie: In godsnaam, zet hem erop. *(het huilen stopt ogenblikkelijk. Naar links)* Niets, mam. Nee, het is goed met hem. Hij lachte alleen maar om de baby, mam. Ja, mam. Eerlijk. Nee, mam. Ja, mam. *(de meisjes maken aanstalten om weg te gaan. Onmiddellijk begint het huilen opnieuw. Ze keren zich om)*

Wendy: O, in godsnaam. *(Wendy en Ellie gaan naar Johnny. Ze brengen hem naar de schommel en tillen hem er met moeite op. Het huilen stopt. Iedereen gaat af behalve Johnny en de baby. De lichten vloeien over naar een spot op de schommel. Johnny kan met moeite zijn evenwicht bewaren)*

Johnny *(tegen het publiek)*: Ja, ik weet het. Sommigen zouden het moedig noemen. Anderen zouden het roekeloos noemen. Maar de echte vraag is waarom? Waarom? *(hij kijkt weifelend naar beneden)* Waarom werkt iemand van drie zich in zo een positie? Ik heb zoveel moeite gedaan om hier boven te komen... en nu kan ik niet meer naar beneden... *(bezorgd)* Nou, het is belangrijk. *(zeker)* Het is belangrijk. Naarmate de tijd verglijdt, vergeet ik waarom; maar ik denk dat ik het kan uitleggen. Om te beginnen is het symbolisch. Vlak dat niet uit; niet zomaar. Denk aan de krachtige symbolen die u dagelijks gebruikt. De letters van het alfabet, getallen om te tellen. Het kruis. Zie martelaren als symbolen en de manier waarop ze tot de verbeelding spreken en het universum veranderen. Denk aan $E=mc^2$ en de atoombom. Dat ik hier boven ben gekomen is net zo symbolisch en even sterk. De werkelijkheid is dat we bij onze geboorte noch goed noch slecht zijn. We zijn allen begiftigd met een enorm intellectueel potentieel, zelfs zij die door hun genen beschadigd zijn, of zij met een lichamelijke handicap. We zijn allen enthousiast en opgewekt. We houden van alles en alles houdt van ons. Kijk naar de onzelfzuchtige liefde die uitgaat van de kleinste onder ons. We werken allen samen en zijn zo in staat om gemeenschappelijke doelen te bereiken. We hebben allen een onbeperkte kracht. Een peuter kan de koningin recht in de ogen kijken zonder te knippen en kan overgeven op haar jurk. Probeer u dat maar eens. Het ontbreekt ons aan twee dingen. Fysieke kracht en informatie. En wat gebeurt er dan? Waarom, door het patroon van leed berokkenen verliezen we het meeste er al van. De meeste van ons beginnen het leven met een goed pak slaag in een koude rumoerige ruimte. Dan begint onze socialisatie. Dat wordt door volwassenen overgebracht op de jongeren. Lichamelijke, geestelijke en metafysische pesterijen dwingen ons in het keurslijf van de conformiteit. Het wordt één grote wedstrijd waarbij de regels

gaandeweg worden verzonnen en niemand ze echt kent. Het meest verbijsterende is dat we niet allemaal een geestelijk wrak zijn tegen de tijd dat we uit onze tienerjaren komen. Tijdens het proces worden wij natuurlijk geconditioneerd om alles draaiende te houden. En de beloning is wat fysieke kracht, wat informatie en een hoop onjuiste informatie. De baby zegt dat alle zuigelingen in vrijheid worden geboren maar dat overal de volwassenen geketend zijn. Daarom zit ik hier boven. Ik ben mijn beperkingen voorbij gestreefd. En ik ben doodsbang... en ik wil naar mama! *(angstig grijpt hij het touw van de schommel vast en zet een keel op. De lichten vloeien over naar de uitgangspositie. De twee meisjes en Sam staan in een groepje bij het klimrek en kijken naar zijn capriolen)*

Wendy: Denk je dat we hem naar beneden moeten halen?

Elie: Ik weet niet of ons dat lukt. *(ze gaan naar de schommel en doen een poging om hem eraf te trekken. Hij raakt in paniek en houdt zich nog steviger vast)* Stil. Stil. Jij kleine gek.

Wendy: Haal hem eraf. *(Sam en de baby huilen mee uit medeleven. De twee meisjes proberen Johnny naar beneden te krijgen. Uiteindelijk liggen zij allemaal op een grote hoop op de grond te huilen)*

Ellie: Stil. Stil. Stil. *(ze maait om zich heen en slaat ze allemaal tot stilte)*

Johnny *(tegen het publiek)*: Dat bedoel ik nou. *(het licht vloeit over naar een spot op het dekentje van de baby. Johnny loopt naar hem toe)*

Baby *(speelt met zijn voeten en kijkt Johnny niet aan)*: En, was het 't waard?

Johnny *(luchtig)*: O, je bedoelt de schommel?

Baby: Ja, natuurlijk bedoel ik de schommel. Herinner jij je waarom je het hebt gedaan?

Johnny: Nou. Ik denk het wel. Zo ongeveer.

Baby: En was het 't waard?

Johnny: Nou... Per saldo...

Baby: Ja. Per saldo.

Johnny: Per saldo... 'k weet niet.

Baby: Zie je. Dat is het verschil tussen jou en mij.

Johnny: Het verschil?

Baby: Ja. Het verschil is dat ik zou weten waarom ik het deed en of het 't waard was.

Johnny: Ik snap het...

Baby: En als ik mocht kiezen dan zou het niet zo'n klein schommeltje zijn. Dan was het... *(de lichten vloeien over naar de uitgangspositie en de baby kijkt achterom naar het klimrek. De ogen van Johnny*

volgen de zijne)

Johnny: Goed. *(hij grijpt het dekentje van de baby en sleept hem naar het hoogste deel van het klimrek. Onderhand valt de baby om, brabbelend en lachend. Zoekend naar een oplossing staat Johnny naar het klimrek te kijken. Sam realiseert zich wat er gebeurt en rent erheen)*

Sam: Nee. Dat kan je niet doen. Dat moet je niet doen!

Johnny: Als je gaat zeggen dat hij eraf zal vallen, dan steek ik je ogen uit.

Sam: Dat gebeurt. Hij zal eraf vallen. *(Johnny probeert Sam de ogen uit te steken, maar wordt door de sterkere overmeesterd en Sam zit bovenop hem)*

Johnny *(tegen Sam, dreigend)*: Wacht jij maar tot dat ik net zo oud ben als jij.

Wendy: Ga van hem af! *(ze klemt Sam vast en trekt hem eraf)*

Ellie: Ga van hem af! *(ze klemt Wendy vast en trekt haar van Sam af. Met het eergevoel weer bevredigd en de hiërarchie opnieuw duidelijk gemaakt, gaan de meisjes spelen bij de schommel spelen)*

Johnny: Kijk. Hij wil het echt. Hij wil naar de top.

Sam: Hij zal eraf va... Hij kan er niet bovenop blijven zitten. Hij zal zichzelf bezeren.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto